

LIX.

Forslag

til

Strandingslov.

(FremSAT i Landstinget den 27de Oktober 1893 af Justitsminister Nellesmann.)

I.

§ 1.

Paa de Dele af Kysten, hvor det efter vedkommende Amtmands Skøn findes fornødent, ansætter Amtmanden særlige Strandfogder. Paa de private Forstrande forbeholdes det dog Forstrandsejeren som hidtil selv at ansætte Strandfoged, mod at Valget godkendes af Amtmanden. Hvor Strandfoged ikke er ansat, varetager Stedets Sognefoged, paa Bornholm Sandemanden, de Strandfogden efter denne Lov paahvilende Forpligtelser.

Indtil Politimesteren, selv eller ved Fuldmægtig, kan komme til Stede, træder Strandfogden i dennes Sted til Udøvelse af den Politiet tilkommende Myndighed.

§ 2.

Naar Skib er strandet eller i Begreb med at strande eller fra Land ses paa anden Maade at være stædt i Nød, hvorfra det ikke ved egen Hjælp kan redde sig, skal den, som bliver det var, hurtigst muligt derom underrette Strandfogden og har herfor Krav paa passende Godtgørelse, der fastsættes af Politiet.

Saa snart Strandfogden har modtaget saadan Underretning, eller naar løst Gods inddriver, skal han paa hurtigste Maade tilstille Politimesteren og nærmeste Toldfunktionær Melding derom. Strandfogden og Politiet skulle uophødeligt begive sig til Strandingsstedet. Politiets Tilkalbelse og Møde ere dog ikke fornødne, naar det paa Forstranden inddrevne Gods er løst Brag, som stykkevis opdriver og af Toldvæsenet skønnes ikke at overstige 500 Kroner i Værdi.

§ 3.

Hvor det gælder at redde Menneskeliv, er enhver forpligtet til at yde den Bistand, som han kan yde uden Fare for Liv eller Helbred (almindelig borgerlig Straffelovs § 199), og til, mod Erstatning for den Skade, som derved sker, at afgive ethvert dertil tjenligt Redskab, samt til at tilstede fornøden Færdsel paa sin Grund.

Til Skibbrudne kan Politiet forlange, at de omboende mod billig Betaling skulle afgive fornødent Husly samt yde Kost og Pleje, indtil, for Udlændinges Vedkommende,